

Niet echt een goed begin

Nieuwjaarsdag en dan laat je je verbannen naar 'de riante rookruimte' van een gokhal.

Carrousel Arcade op het Damrak.

FOTO ELMER VAN DER MAREL

Gokpaleis Carrousel Arcade op het Damrak, niet de gelukkigste plek om het nieuwe jaar te beginnen. De 225 automaten konden de toestroom op nieuwjaarsdag amper verwerken. Een medewerker in een feestelijke jas ging rond met koude olieballen.

De gokhalbranche werd vorig jaar zwaar getroffen door belastingmaatregelen van minister Bos, maar met de eigenaren van Carrousel hoefden we geen medelijden te hebben. Ze kochten panden op A-locaties in de stad en betaalden cash.

De bedrijfsleider, een man met een blonde kuif, worstelde met de vraag wat hij aan moest met een rondwandelende journalist en probeerde iemand van de familie Hamers te bereiken. De familie Hamers was de baas.

Ze namen de telefoon niet op. De bedrijfsleider wees naar het uit

dertien regels bestaande huisreglement, dat overall hing. Punt 6 ('Het is niet toegestaan bij andere spelers mee te kijken'), punt 9 ('Verboden te fotograferen') en punt 10 ('Geen mobiele telefoons gebruiken') waren voor mij van belang. Zelf hechtte hij nogal aan punt 7 ('Gebruik de betaalbak niet als voetensteun').

Hij adviseerde 'de riante rookruimte' als uitvalsbasis. Van daaruit had je een prima overzicht op het geheel.

De riante rookruimte was een glazen cabine met een plankje vol vieze afwas, die een inloopruimte bleek te zijn voor onrustige gokkers. Ze zogen snel aan hun sigaret, hielden hun gokkast van een afstand in de gaten en verdwenen dan plotseling weer. De sigaret bleef brandend achter. In of naast de asbak, dat maakte niet zo veel uit.

Een breedgeschouderde man keek bezorgd naar de multiplayer

naast de cabine. Geen geluk.

Hij zat in de handel, was op weg naar een bespreking hier gestrand en concludeerde dat van zijn goede voornemens – niet meer roken, niet meer gokken, meer bewegen – alleen het laatste nog niet was mis-

De fotograaf trok bleek weg. 'Twee vrienden zijn neergeschoten'

lukt. En die bespreking liet hij ook schieten.

De fotograaf arriveerde. Camera onder zijn The North Face-jack. De huisregels waren duidelijk, dit werd een moeilijke missie.

Een Poolse mevrouw in joggingbroek pendelde tussen rookcabine en rouletteautomat. Of iemand op haar sigaret wilde passen?

Het mobieltje van de fotograaf ging. Hij luisterde naar een opgewonden stem en trok bleek weg. Het was duidelijk geen prettig bericht.

"Bizar dit," zei hij. En: "Ik sta te trillen op mijn benen."

Nadat de verbinding was verbroken, zei hij dat twee vrienden op nieuwjaarsmorgen waren neergeschoten. Eentje door de knie. De ander in het dijbeen.

Het was om een uur of vijf gebeurd, ter hoogte van Hans en Grietje op de hoek van de Spiegelgracht en de Tweede Weteringdwarsstraat. Ze hadden een automobiliste gevraagd wat minder wild te rijden, omdat nogal wat dronken mensen op straat liepen. Haar vriend was daarop gaan schieten.

De jongen met de kapotte knie zat in zijn voetbalteam.

De zin stiekem te fotograferen in gokhal Carrousel en de huisregels van de familie Hamers te overtre-

den, was verdwenen. Hij ging even naar buiten om te bellen en van het nieuws te bekomen.

In de rookcabine reageerden ze onaangedaan. Er waren belangrijker zaken.

De breedgeschouderde man had er al van gehoord op AT5. Een vriendin van zijn dochter had die nacht zomaar 'een lading teringzooi' op haar hoofd gekregen, toen ze onder een balkon liep. Witte aquariumsteentjes of kattenbakkorrels, hij wist het niet precies. In elk geval had ze overall bulten. "Dat is ook bizar," zei de man, "maar dat zenden ze niet uit."

Hij stopte zijn filtersigaret in een halve beker koffie en verliet de cabine met grote haast. Op zijn multiplayer was van alles aan de hand. 2010 was alsnog goed begonnen.

Frenk heeft vakantie.

Marcel van Roosmalen vervangt hem.

Mevrouw Klaassen is alleen

De alarmcentrale ATA heeft tienduizend abonnees, die bij nood op een knop kunnen drukken voor hulp. Dertig procent van de meldingen is loos, en wordt vermoedelijk gedaan uit eenzaamheid.

LISANNE VAN SADELHOFF

Alle monteurs die bij de stichting ATA werken en de alarmapparaten bij de mensen thuis repareren, zijn al een keer bij mevrouw Klaassen thuis geweest. Behalve dat ze de stekker van het alarmapparaat weer in het stopcontact steken, drinken ze er ook een kop koffie bij mevrouw Klaassen en praten ze met haar over het weer en de kleinkinderen. En bij elk bezoek blijkt weer: mevrouw Klaassen trekt de stekker er zelf uit, in de hoop dat even iemand bij haar over de vloer komt.

Hoewel ATA (voorheen Alarmering Thuiszorg Amsterdam) in de James Wattstraat eigenlijk bedoeld is om mensen in noodsituaties met de juiste hulpverlener in contact te brengen, signaleren de medewerkers steeds vaker sporen van een-

zaamheid. Diverse stadsdelen, waaronder Osdorp, Centrum en Oost-Watergraafmeer, subsidiëren ATA nu voor een onderzoek naar deze eenzaamheid. Ook is een aparte lijn binnen de organisatie geopend waarop mensen worden gebeld die volgens medewerkers sporen van eenzaamheid vertonen. Zij kunnen worden doorverwezen, als ze dat tenminste willen, naar organisaties die iets voor hen kunnen betekenen.

ATA-medewerker Jeannette Oudhof: "Mensen bellen op met een

Bij elk bezoek van de monteur blijkt: ze trekt de stekker eruit

smoes. Dan vragen ze of je een sinaasappel voor ze wilt pellen, de gordijnen dicht wilt doen. Of ze melden dat ze in hun broek hebben geplast – of iemand ze even wil verschonen."

Oudhof weet uit ervaring – ze werkt al twintig jaar bij de centrale – dat de medewerkers dan met hun handen in het haar zitten. De ATA is niet bedoeld voor eenzaamheid. "Je wilt zo iemand niet afknippen, maar het moet, omdat er op dat moment ook iemand kan zijn met

een hartaanval, die alleen nog maar op de alarmknop heeft kunnen drukken."

Voor 's middags is er weinig tijd voor gesprekken over ditjes en datjes, zoals met de man die wel eens belt om te vertellen dat zijn televisie het niet meer doet of dat hij niet kan slapen.

De meldingen, de serieuze en de onzinnige, komen aan de lopende band door. Op de centrale staat een grote tafel met vier computers. Het lijkt op een callcenter, de medewerkers zitten met een microfoon voor hun mond en een koptelefoon op hun hoofd.

Vaak wordt hard gepraat: sommige ouderen zijn stokdoof of in de war. "Mevrouw? Kunt u mij horen? Heeft u ergens hulp bij nodig?" Het is een zin die steevast opduikt. De centrale is 24 uur per dag bereikbaar en neemt ook de telefoon op voor artsen en verloskundigen die er niet zijn.

Nu is het even rustig, het is avond. Kim Doornaar draait met haar collega de dienst. Een vrouw belt in paniek op dat haar man is gevallen. Doornaar schakelt onmiddellijk de thuiszorg in. "Een valpartij. Man ligt, vrouw alarmeert. Niet gewond, maar de vrouw kan haar man niet meer overeind helpen," zegt ze.

Ze blijft rustig – paniek is er nooit aan deze kant van de lijn. Aan de

andere kant, bij de abonnees, soms wel. Dan worden ze gerustgesteld. Het personeel weet hoe het ermee om moet gaan: iedereen heeft een medische achtergrond.

Doornaar hangt de telefoon op, hulp is onderweg voor mevrouw. Ze moet nog tot laat door.

Er is kans dat mevrouw Jansen haar wekelijkse telefoontje doet, uit eenzaamheid of verveling. Ze maakt altijd een praatje met Doornaar. Of ze rookt, of ze al getrouwd is. Nee, heeft ze geen man? Dan weet mevrouw Jansen wel een leuke vent.

'Mensen bellen met de vraag of je eventjes een sinaasappel wilt pellen'

En laatst gaf ze Doornaar ook het advies eens karnemelk met multivitaminen te drinken. Die is zo lekker. Doornaar: "Als ik dan even een praatje met haar heb gemaakt, is het ook goed. Ineens zegt ze dan: 'Ja, maar nu is het genoeg geweest. Ik ga slapen.' En dan hangt ze weer op."

Wegens privacyredenen zijn de namen van de abonnees gefingeerd. Het nummer van de centrale is 020-5923344.

Brandweer verkeert in geldnood

Van een verslaggever

AMSTERDAM – De brandweer heeft grote financiële problemen. Vorig jaar is het budget met 3,4 miljoen euro overschreden.

Ondanks bezuinigingsmaatregelen wordt ook voor 2010 een tekort verwacht, schrijft burgemeester Job Cohen aan de gemeenteraad.

De problemen worden onder meer veroorzaakt door de hoge personeelslasten. Andere oorzaken zijn het dalen van de bijdrage van het rijk en de hoge kosten van het nieuwe opleidingscentrum van de brandweer in Badhoevedorp.

Vorig jaar heeft de brandweer diverse maatregelen getroffen om het tekort terug te dringen. Zo zijn contracten met externen beëindigd, is overwerk aan banden gelegd, is een vacaturestop ingesteld en zijn budgetten voor materieel bevroren.

Accountant KPMG onderzoekt nu de financiële huishouding van de brandweer. Daarnaast bekijkt de brandweer welke taken ze wel en niet hoeft te vervullen en wat het oplevert als ze bepaalde taken laat schieten. In overleg met het Veiligheidsbestuur van de Veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland zal in het voorjaar een nieuwe, realistische begroting worden opgesteld.